

עין בעין

בס"ד | בטאון להכנה אופטימית בנושאי הראיה והיראה | גליון מס' 9 | אייר תשע"ב

הודפס על נייר
ללא חשש חיזור שבת
וללא שימוש ברשת האסורה הי"י.

שיחת מורינו הגאון רבי אשר אריאלי שליט"א שנאמרה בשליחותו של מרן הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א

עת מלחמה

"נס להתנוסס" - מטרת הנסיונות לרומם ולקרוב אותנו אליו יתברך.

הפסוק אומר "נתת ליראיך נם להתנוסס" (תהלים ס'), ופירשו חז"ל (בראשית רבה נ"ה, א) "נתת ליראיך" - הקב"ה נותן ליראיו נסיון כדי להתנוסס - להתגדל.

הנסיונות שיש לאדם בעולם הזה באים לרומם את האדם ולגדל אותו. לכל אדם יש נסיונות בשביל שיעמוד בהם, ואם הוא עומד בנסיון הוא זוכה להתקרב יותר לקב"ה, ואז יזכה יותר ל"ואני קרבת אלוקים לי טוב" - גם בעולם שכולו טוב. כל זה כלפי כל יחיד ויחיד בנסיונותיו.

ברשות מורינו מרא דאתרא שליט"א, מרנן רבנן ורבתי. מאוד קשה לי לדבר במעמד כזה, אין דרכי לעמוד לדבר בפני צבור כזה, בענייני השעה. מצד שני קבלתי שליחות ממרן רבי חיים קנייבסקי שליט"א שאמר לי "אתה שליח שלי בדבר" אז אין לי ברירה. שאלתי: אבל מדובר כאן על אמצע הסדר של ישיבת בין הזמנים? והוא ענה לי "אף על פי כן". אבקש מהקב"ה שישים בפי את המילים הנכונות.

"עיקר מציאות האדם בעוה"ז הוא לקיים מצוות, לעבוד ולעמוד בנסיון".

ידועים דברי המסילת ישירים (פרק א') שעיקר הבריאה של האדם ותכליתו זה העולם הבא, שזה המקום של העידון האמיתי להתענג על ה' ולהנות מזיו שכירתו. אך כדי להגיע לאותו עונג ולאותו טוב, צריך לעבור דרך העולם הזה. האדם

השליחות. שר התורה מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א בעין הסערה.

צריך להכין את עצמו בתורה ובמצוות, ועל ידי ההכנה הזו הוא יכול לזכות לעונג האמיתי בעולם הבא. ולא רק על ידי קיום המצוות, אלא ככל שהתייגע יותר בתורה ומצוות כך יאכל את פרי יגיעו, ויזכה יותר לעונג האמיתי.

ולכן הקב"ה שם את האדם בעוה"ז, בעולם שהוא מלא נסיונות, העושר מצד אחד והעוני מצד אחר, השלוח מצד אחד והיסורים מצד אחר, כל אחד יש לו את התפקיד שלו לעמוד בנסיון שהקב"ה העמיד לפניו. אין אדם בעולם בלי נסיונות ויסורים, כל אחד יש לו את הנסיונות שלו, ואם האדם יהיה לבן חיל וינצל במלחמה הזאת ובנסיון הזה, הוא יהיה האדם השלם והוא יזכה לתענוג האמיתי בעולם הבא.

גם ע"י נסיונות הכלל בכל הגלויות והגזירות, כלל ישראל התחשל. "גולה וסורה" - חבוקה ודבוקה בך.

כשמדברים כלפי כלל ישראל, "מפני חטאינו גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתינו", כשהיה בית המקדש קיים, היה הארת פנים. ומאז שגלינו, נתרחקנו למצב של הסתר פנים. והגלות הארוכה הזאת מורכבת מהרבה הרבה גלויות, לא רק שגלינו מארץ לארץ ולא מצאנו מנוחה, גם הגלות באה לידי ביטוי באופנים שונים, כל מיני גזירות שאומות העולם גזרו על ישראל לאורך הגלות. גזירות על הגוף, גזירות על הממון, והגזירות הגדולות על הנשמה - גזירות השמד שהיו במשך הדורות.

כלל ישראל עמד בנסיונות הגדולים, שמטרתם היתה לטהר אותנו מהחטאים ולקרוב אותנו לקב"ה. כלל ישראל עמד כחומה בצורה באותם הנסיונות. אלפים ורבות מסרו נפשם על קדושת השם, באופנים שונים ומצבים שונים. כנסת ישראל "אום אני חומה" "ברה כחמה", וגם במצב של "גולה וסורה" - אעפ"כ "דמתה לתמר" - כלל ישראל ברובו המכריע ממש. אולי היו יחידים

הגזירה בזמנינו היא בבחינת "שעת הגזירה", להחזיר תומאה לתוך בתי המדרשות ולתוך היכלי הישיבות הקדושות, והוא נסיון חדש וגזירה חדשה שלא היתה מעולם.

הסטרא אחרא עלה על הבימה, הוא מפיל חללים מידי יום. הוא לא מכריח אף אחד, אבל בפיתוי קטן הוא עושה הכל. וכדי שלא יהיה כאן חלילה מצב של "אתה ישן לו והוא ער לך" כלשונו של החובות הלבבות, גם אנו צריכים לעלות על הבימה ולזעוק!

האויב הוא גם מי שמחזיק את הכלי של האוייב, זה מה שהאוייב רוצה. זה השטן רוצה, אל תסתכל, רק תחזיק את הכלי הזה.

שנפלו פה ושם, אך כלל ישראל ברובו השלם כולם נשארו במצב של "דמתה לתמר - חבוקה ודבוקה בך".

וכמו שכתב רש"י על הפסוק "זאת קומתך דמתה לתמר" (בשיר השירים ז), ראינו נוי קומתך בימי נבוכדנצר שכל האומות היו כורעות ונופלות ואת עומדת בקומה זקופה כתמר הזה - כפי שעשו חנניה מישראל ועזריה.

וכשם שכלפי כל יחיד ויחיד הנסיונות הם "נס להתנוסס", וכמו שאמרו במכילתא על הפסוק "לאהבי ולשומרי מצוותי" - "אלו ישראל שהם יושבים בארץ ישראל ונותנים נפשם על המצוות, מה לך יוצא ליהרג על שמלתי את בני, מה לך יוצא לשרף על שקראתי בתורה וכו', מכות אלו גרמו לי ליאהב לאבי שבשמים". כמו כן כלפי כנסת ישראל בכללותה, נסיונות הגלות האלו רוממוה וקירבוה לקב"ה.

אנו מכירים את כלל ישראל בתפארתו, בזמן שהיה ביהמ"ק קיים. אך בבחינה מסויימת אפשר לומר כן עוד יותר גם על זמן הגלויות - וכדאיתא בילקוט (ישעיה נד) על הפסוק "כי רבים בני שוממה מכני בעולה אמר ה'", "אמר ר' לוי בבניינה העמידה לי ישראל בתפארתו הראה דבקות ומסירות נפש לקב"ה גם בחשכת הגלות.

"לכה דודי נצא השדה" (שיר השירים ז), אומרת הגמ' "אמרה כנסת ישראל לפני הקב"ה נצא השדה - בא ואראך תלמידי חכמים שיושבים ועוסקים בתורה מתוך הדחק" (עירובין כא:). כנסת ישראל אומרת לקב"ה, בא ואראך את עמך ישראל בגלות בכל האופנים של הדחק, כל הגזירות בכל האופנים שפשטו צורה ולבשו צורה, כלל ישראל נשאר דבוק עם התורה - יושבים ועוסקים בתורה מתוך הדחק - "חבוקה ודבוקה בך".

תקופת ההשכלה - עומק חדש של הגלות, ע"י נסיונות שבאו מבפנים.

לפני כמאתיים שנה היתה איזו התחדשות בנסיונות ובגזירות של הגלות. עד אז הגזירות של הגלות באו מאומות העולם. התחיל כאן עוד נסיון, עוד העמקה של הגלות שהנסיונות באו מבפנים - תקופה שנקראת "תקופת ההשכלה" וגרורותיה, וכל מה שמשתייך לזה בשמות שונים ובצורות שונות. הם כפרו במה שכתוב בתורה "כי היא חכמתם ובינתכם לעיני העמים" ורעו בשדות זרים, וחשבו שהחכמות ההם ירוממו אותנו.

"לא ככל הגויים בית ישראל" אך הם השמיטו את ה"לא" ורצו להידמות לגויים. זה התחיל בכך שאמרו שאפשר להישאר שומרי תורה ומצוות ורק לחבר ולהוסיף דברים אחרים, היתה כאן כפירה בשלטון של התורה שאין עוד מלבדה. ולאט לאט זה גרם למה שגרם, ריחוק עצום של כלל ישראל מהתורה הקדושה.

התוצאות של אותו החלק של הגלות אנו רואים לעינינו, הם אותם מליונים ורבבות שנתרחקו מהתורה בתולדה מאותה הגזירה הנוראה, שההשגחה העליונה העמידה לכלל ישראל.

בחור ישיבה העומד בנסיון דורו, חשוב כר' עקיבא איגר בדורו.

הנסיון הזה לא היה רק לאנשי השדות ופשוטי העם, הנסיון הזה היה גם לעולם התורה. הנסיון היה למשוך גם את בני הישיבות ולהעביר אותם לשדות אחרים ולדברים אחרים, וזה קלקל גם אצלם.

עד כדי כך שהגאון ר' משה שמואל שפירא זצ"ל אמר בשם מרן הגאון ר' ברוך בער זצוק"ל שבתקופה שלו, בחור ישיבה שנשאר חזק ונשאר ללמוד תורה בישיבה, זה ודאי בלי ספק - כך היה לשונו - "שהוא חשוב לפני הקב"ה כמו רבי עקיבא איגר בדורו".

אלו הם ווערטער של ר' ברוך בער זצ"ל. מי זה היה ר' עקיבא איגר אין לנו השגה, מה שידענו שאצל ר' ברוך בער, מי שניסה להגיד תירוץ על קושיית ר' עקיבא איגר, תגובתו היתה: אז מה שואל ר' עקיבא איגר... אתה חושב שאמרת תירוץ? שאלת כאן קושיא! אצל ר' ברוך בער ר' עקיבא איגר היה קודש קדשים, וכמו שמקובל אצלנו שאין לנו בו השגה.

ור' ברוך בער מתבטא שכל 'ישיבה - בחור' שנשאר בלימוד התורה בדור שלו, ולא התפתה אחרי הפיתויים של המשכילים, חשוב בעיני הקב"ה בודאי בלי ספק, כמו ר' עקיבא איגר בדורו.

כל אחד נידון לפי הנסיונות שלו והמצב שלו. זה המצב של הנסיונות שהיה להם, ומי שבכל אופן עמד בנסיון ונשאר בדרגת "חבוקה ודבוקה בך", הרוממות והקירבה שלו לקב"ה והחשיבות שלו בשמים זה אין לשער ואין לתאר.

בתקופתנו הנסיון של ה"כלים הטמאים" הוא העמקה נוספת של הגלות, לטמא הקודש מבפנים - תישאר חרדי אבל טמא.

מה שאנו רואים כיום בינינו בתקופה האחרונה, שיש כאן עוד איזה התחדשות של הגלות, עוד העמקה של הגלות ולא פחות מאשר בתקופת ההשכלה. אני אומר כאן דברים בדקדוק עצום. הגזירה החדשה שקוראים לזה "הכלים הטמאים", מבלי להיכנס לפרטים. וגזירה זו אף אחד לא כופה עלינו מבחוץ והיא עמוקה הרבה יותר מאשר היה בגלות הקודמת. שם הנסיון היה לצאת מהיכל הישיבה וללכת החוצה, אך מה שאנו רואים בנסיון שלפנינו עכשיו, שהיצה"ר אומר תשאר בישיבה, תשאר חרדי, אבל עם הטומאה שלי! כך אומר הסטרא אחרא.

לא מדובר כאן בנסיון של יחידים, וכמו שהקדמנו, שכל החיים מלאים נסיונות לכל אחד - השלוה והיסורים, העוני והעושר. **מדובר כאן בגזירה על כלל ישראל**, בגזירה שחדרה לעולם התורה. ולא מדובר בתופעה אצל יחידים, לא על שוליים בלבד, אלא כפי ששמעתי מאנשים נאמנים מדובר בהרבה מעבר לכך, וקשה לפרט, והדברים מבהילים.

בחור העומד בנסיונות דורו, חשוב לפני הקב"ה כרעק"א בחורו.

הגזירה הנוכחית עניינה להכניס טומאה בהיכל. חובתינו להילחם בה, ולהבדיל בין הקודש ובין החול.

מה שידוע לנו פעם אחת שהיה נסיון בדבר כזה, לשנות בתוך הישיבה, להכניס לימודי חול בתוך ישיבת וואלוז'ין. ואז היתה ההכרעה של הנצי"ב וגדולי הדור שעמו, שמחוייבים לשמור על התורה בקדושתה ובטהרתה, ואם אי אפשר, צריך להחזיר את המפתחות לקב"ה. והנצי"ב מוואלוז'ין סגר את הישיבה, וכידוע שמהמעשה הזה הנצי"ב חלה ונפטר. וסמוך לפטירתו אמר לבנו: **"הרי כתוב 'להבדיל בין הקודש ובין החול', והיינו שכל ענייני החול המתערבים בקודש, לא די שאין ענייני לימודי החול מקבלים קדושה, אלא אף זו שענייני לימודי הקודש מתקלקלים מהם, על כן לא ירע לך בני על מה שענין זה גרם לי לצאת מן העולם ולסגור הישיבה, כי כדאי הוא הענין הגדול הזה למסור עליו את הנפש"** עכ"ד.

הנצי"ב מסר את נפשו לסגור את אם הישיבות, כי על דבר זה ראוי למסור את הנפש, וכידוע אותה מסירות נפש עמדה לו והגזירה נתבטלה. ישיבת וואלוז'ין אמנם נסגרה אך אחריה נפתחו הרבה ישיבות, וכל הישיבות שיש כיום בכל קצווי תבל, הן פירות פירותיה של אותה מסירות נפש של הנצי"ב.

הגזירה בזמנינו היא בבחינת "שעת הגזירה", להחדיר טומאה לתוך בתי המדרשות ולתוך היכלי הישיבות הקדושות, והוא נסיון חדש וגזירה חדשה שלא היתה מעולם.

נפילה לשאל תחתית בלחיצה קטנה.

כפי הנראה זוהי הגלות האחרונה לפני ביאת המשיח, שהסטרא אחרא משתמש בנשק הכי חזק שיש לו. זה התחיל אצל הגויים שכל התועבות ששייכים בעולם יש אצלם, ודרך כלי אחד קטן, זה חודר גם אל כלל ישראל, ה' ירחם. ואף למחנה החרדי - ואף לעולם התורה. היצר הרע אומר: תישאר בן תורה, תלמד בסדרים, אבל לחיצה פה ולחיצה שם, קצת להשתחרר ולהתפרק, וה' ירחם לאן אפשר להגיע מקוועט'ש אחד.

בכלים האלו הקלקול שיכול לצאת מראיה של פעם אחת, זה אין לשער ואין לתאר. מפסידים גם את כל העולם הזה, זה גורם להתמכרות. וכפי שסיפרו אנשים חשובים שרח"ל נכשלו בזה בידועים ושלא בידועים - בשגגה [וקשה לקרוא לזה שגגה]. כמה רחמי שמים צריך כדי לצאת מאותה התמכרות, חוץ ממה שהם מאבדים גם את הנצח שלהם, ולפעמים גם לדורותיהם! זה לא מצב שאפשר להישאר אדיש, כביכול מה זה נוגע אלינו שיש כזה דבר. הסיטרא אחרא הכריז מלחמה בגלוי, צריך להשיב לו מלחמה שיערה!

עכשיו זמן המלחמה - היצה"ר כבר הפיל חללים, ואיפה אנחנו?

וכפי ששמעתי מדברי רבותינו מאורי הדור שליט"א, עכשיו אנו בעיצומה של המלחמה, עכשיו צריך להילחם. **הסטרא אחרא עלה על הבימה**, הוא מפיל חללים מידי יום. הוא לא מכריח אף אחד, אבל בפיתוי קטן הוא עושה הכל. **וכדי שלא יהיה כאן חלילה מצב של "אתה ישן לו והוא ער לך" כלשונו של החובות הלבבות, גם אנו צריכים לעלות על הבימה ולזעוק! לא להיכנע לו ולהשיב מלחמה שיערה.**

הלא הפסוק אומר **"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם, למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלוקיכם"** (במדבר טו, ט).

אם מקיימים את ה"ולא תתורו" - **"למען תזכרו"** זוכים לזכירת התורה. - **"ועשיתם את כל מצוותי"** - זוכים לקיום התורה - **"והייתם קדושים לאלוקיכם"** כלל ישראל נשארים בקדושתם וטהרתם. ומכלל הן אתה שומע לא!

ואפשר להוסיף, שהפסוק מסיים **"אני ה' אלוקיכם"**, ורש"י בסוף פרשת אחרי מות כתב על הפסוק **"ולא תטמאו בהם אני ה' אלוקיכם"** (ויקרא י"ח, ל) הא אם תטמאו, איני אלוקיכם, ואתם נפסלים מאחרי, ומה הנאה יש לי בכם, ואתם מתחייבים כלייה, לכך נאמר אני ה' אלוקיכם". ולכא' גם כאן בפרשת ציצית, יש לפרש כך את ה"אני ה' אלוקיכם".

איך יתפלל אדם כזה - "ואל תביאני לידי נסיון"?

עצם המציאות הזו שאדם מחזיק את הכלי הזה בסמוך לו, הוא כניסה לנסיון. שהרי המרחק בין החזקת הכלי לבין הקלקול, הוא רק מרחק לחיצה בלבד. קוועט'ש אחד, וכהרף עין ממש - פשוטו כמשמעו, עלולה לבוא נפילה לשאל תחתית. זה הרי ההיפוך של ה"ועשיתם את כל מצוותי", היפוך של ה"והייתם קדושים לאלוקיכם". וכבר מסורים בידי הטומאה, וכבר חל החלות של **"ונטמתם בם"**. וכדאיטא ביומא (דף לט). על פסוק זה, "אדם מטמא את עצמו מעט מטמאים אותו הרבה" וכו', עיי"ש.

כשהטומאה מתפשטת לא מספיק תפילה, חייבים מסירות נפש.

המלחמה היא מלחמה קשה מאוד, ומה הפיתרון?

כמובן שדבר ראשון זה תפילה. מקובלנו מאבותינו שבכל עת צרה צריך להתפלל ולעורר רחמי שמים, שלא נכשל בטומאה הזו, אבל תפילה זה לא מספיק.

קראנו בשביעי של פסח שהקב"ה אומר למשה רבינו **"מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויטעו"** (שמות יד, טו) שואל האור החיים הקדוש, מה הקב"ה שואל "מה תצעק אלי". זה הרי עת צרה, מה יהודי עושה אם לא תפילה? "מן המיצר קראתי ק-ה", ואם לא נענה יחזור ויתפלל, למה לא להתפלל?

עונה האור החיים הקדוש שיש מצבים שתפילה לא מספקת, יש הרי קטרוג גדול על כלל ישראל "הללו עובדי עבודה זרה והללו...", **פה צריך מעשים!** המעשים יגרמו שיהיה לרחמי שמים על מה לחול. והמעשים שצריך זה מעשים של מסירות נפש, "דבר אל בני ישראל ויטעו" שיכנסו לתוך הים, וכך הוה. נחשון בן עמינדב ושבת יהודה ואחריהם כלל ישראל קפצו לתוך הים במסירות נפש, ואז התפילה יכלה להועיל, אבל כל זמן שאין את המעשים, התפילה לחוד לא מועלת.

"צְרוּפָה אִמְרָתָךְ
מֵאֵד וְעֲבָרָךְ אֶהְיֶה"

**על העדר
ההבדלה בין טמא
לטהור שאין
כאן רק תערובת,
המקלקלת,
אלא ברגע שיש
תערובת של
טומאה נהיה הכל
טמא, ואין כאן
טהור כלל, א"כ
בודאי ובודאי
שעל זה כדאי
וצריך למסור את
הנפש.**

**בתקופה הזו אדם
יכול לקבוע את
כל העתיד שלו
גם בזה וגם בבא
לנצח נצחים, אם
הוא שייך לקב"ה
ולדביקות בו ית',
או חלילה הוא
שייך לצד האחר
- 'לדראון עולם'.
יכול להיות לו
כובע וחליפה, אך
חלילה הוא יכול
להשתייך לאלה
שהפסוק אומר
"ואלה לחרפות
ולדראון עולם".**

בשעת מלחמה חייב להיות ברור הגדרים, לא שייך להיות באמצע - או 'לנו' או 'לצרינו' ח"ו. וצריך הבדלה מוחלטת, וכמו שכתב רש"י (סוף פרשת קדושים) על הפסוק "ואבדיל אתכם מן העמים להיות להם" - "אם אתם מובדלים מהם הרי אתם שלי, ואם לאו הרי אתם של נבוכדנצר וחביריו".

השטן אומר "אל תצאו מהישיבות, רק תחזיקו את זה אצלכם", הוא בא להרוס את הישיבות מבפנים, וכמדומה שכמעט עוד לא היתה גזירה כזו בכלל ישראל! עד עכשיו הישיבות היו השומרים על כלל ישראל, וכמו שהחזו"א הגדיר את הישיבות שהם ה'תיבת נח' של הדור, אך עתה השטן רוצה לפרוץ גם שמירה זו, ומאי תיהו עלן אם לא נעמוד כחומה בצורה, ובאופן של "אום אני חומה", כפי עצם מציאותינו.

עכשיו הגזירה מרחפת ועומדת וכבר מפילה חללים יום יום, הגזירה כאן היא להיכנס לתוך הישיבות ושם להרוס. והכניסה היא דרך אותם הכלים! השטן אומר תחזיקו את הכלים ואתם שלי.

הכלים האלו הם נחשים, הם כלי משחית, אסור להשתייך לאותם אנשים שמחזיקים את אותם כלים. לפעמים זה גובל באי נעימות ובמסירות נפש שאין איפה לישון או ניתוק מחברים, אבל זה הקב"ה דורש מאיתנו, זה התפקיד שלנו בשעה זו.

מסירות נפש - להאמין שפרנסה מן השמים ולא מהשתדלות טמאה בכלי האויב.

הדברים שאמרנו אמורים, גם לאנשים שאומרים שהם צריכים את זה לפרנסה. כי אם החזקת הכלי או השימוש בכלי נעשה שלא ע"פ הוראת גדולי ישראל שליט"א, זה טרף! **היעלה על הדעת שזה נכלל בחובת ההשתדלות?** כולנו מאמינים שפרנסה נגזר עלינו מר"ה ועד ר"ה, וההשתדלות מחייבת לעסוק בדברים שהקב"ה רוצה שנשתדל בהם, אבל להשתדל בדרך האסורה בדרך שהיא 'טרייף', המחלישה את כלל ישראל, האם זה יביא פרנסה? הרי זה דבר שלא יעלה על הדעת!

(פשוט וברור שהדברים מתיחסים לאותם כלים ואופנים שחכמי הדור שליט"א אסרו את שימושם, עיין הערה *).

המודעות, לדעת את חובת השעה.

זה מחייב מסירות נפש, עוזבים את הכלי הזה וגמרנו. הקב"ה מצפה למסירות נפש שלנו, ביחד עם ה'מה תצעק אלי צריך גם את המעשים של מסירות נפש. אני לא מחדש כאן דברים חדשים, אך התברר שצריך מודעות. שאנו נמצאים כעת במצב של מלחמה, מלחמת הקדושה עם הצד האחר, ואולי זו המלחמה האחרונה, מי ינצח.

מסירות נפש - להתגבר על הקשיים שבניתוק מחבר פורץ גדר.

ישנה כעת גזירה נוראה מן השמים. בודאי שצריך תפילה, ודאי שצריך לפתוח שערי דמעות שלא ננעלו ולהכניס את הדמעות לשערים. אבל זה לא מספיק, צריך מעשים של מסירות נפש, במלחמה מוטל עלינו חובת מסירות נפש. **וכבר אמר הנצי"ב שעל הענין של "להבדיל בין הקודש ובין החול" כדאי למסור את הנפש. והרי באותו פסוק נאמר "ולהבדיל בין הקודש ובין החול ובין הטמא ובין הטהור". ומעתה, הלא ק"ו הוא - אם על העדר ההבדלה בין הקודש ובין החול שתערובת החול מקלקלת ופוגמת את הקודש, כדאי למסור את הנפש, - על העדר ההבדלה בין טמא לטהור שאין כאן רק תערובת המקלקלת, אלא ברגע שיש תערובת של טומאה נהיה הכל טמא, ואין כאן טהור כלל, א"כ בודאי ובודאי שעל זה כדאי וצריך למסור את הנפש.** וכשם שהמסירות נפש של הנצי"ב בשעתו עמדה לנו עד עתה, כן המסירות נפש בשעה זו תעמוד לנו לבטל גזירה זו בס"ד. ולא מדובר כאן לצאת מבית המדרש חלילה! אלא אדרבה להתחזק יותר בעמלה של תורה.

אך למשל בחור שנמצא בישיבה ובחדר שלו יש בחור שיש לו שייכות עם הכלים האלה, הוא חייב לברוח מאותו חדר.

אם יש נחשים בחדר הרי הוא לא יישן בחדר הזה, אף שהפוסקים מביאים להלכה שרוב הפעמים נחש אינו נושך, אבל על הכלים האלו זה לא כתוב. לא להיכנס עם אותו בחור המקולקל לויכוח, מי יודע מי ישפיע על מי, לא לנסות להציל אותו, **אלא לרוץ מיד לרבותיו להנהלת הישיבה לספר להם ולברוח מהחדר.** הם כבר יפעלו כחכמתם ויצילו מה שאפשר. **שלא יהיה שום שייכות עם אחד שמחזיק את הכלים האלו.**

אני לא יכול להבין איך מי שמחזיק את הכלים האלו מקבל עליה לתורה בבית הכנסת?, הוא הרי אומר ברבים "אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו", והוא הרי אויב של התורה!

כלל ישראל כעת מחולק לשנים. יש את ה"נטורי קרתא" ויש את ה"מחריבי קרתא" כלשון חז"ל, יש את שומרי התורה ומעמידיה, ומנגד יש את המחריבים והאויבים. האויב הוא גם מי שמחזיק את הכלי של האויב, זה מה שהאויב רוצה. זה השטן רוצה, אל תסתכל, רק תחזיק את הכלי הזה, ואז הסטרא אחרא כבר בטוח שאותו אחד שייך לו.

"הלנו אתה אם לצרינו?"

אין כאן שום גוזמא, יש כאן באמת מלחמה. להכניס לתוכנו את כלי האויב, זה הנצחון שלו, זה מה שהוא רוצה. וכפי שמצאנו במלחמת יהושע שכשפגש מישהו שהוא לא הכיר שאלו: **"הלנו אתה אם לצרינו"** (יהושע ה', י"ג).

* א.ה. נוסח פסק ההלכה הנוגע לעניני פרנסה מתוך מכתבם של גדולי הדור שליט"א

שבט תש"ע | כסלו תשע"ב

פסק הלכה אודות הגדרים למניעת סכנות האינטרנט

במוסדות ובמקרה של הכרח לפרנסה שנאלצים להשתמש באינטרנט (במידת הכרח בלבד) אסור באיסור חמור להשתמש באינטרנט שאינו חסום כהלכה - גם מגלישה אלחוטית וסלולארית - בחסימה המאושרת ע"י "ועדת רבנים" המוסמכת ע"י גדולי ישראל. היות וישנם חסימות שאינם חוסמות כראוי, על כן חובה שתהיה חסימה כהלכה, ולעת עתה החסימה היחידה המאושרת היא ע"י חברת "נתיב" ועם זאת חובה למנוע גישה לאותו מחשב מכל מי שאינו מוכרח להשתמש באינטרנט, ולעשות ככל שביכולתו לא להחזיקו בבית כלל. גם המתחבר לאינטרנט לצורך פרנסה הכרחית, צריך שיהיה עפ"י אישור של ב"ד או רב המוסמכים לכך

באעה"ח להציל רבים מעוון

יוסף שלו אלישיב א.י.ל. שטיינמן שמואל הלוי וואזנר מיכל יהודה ליפקוביץ חיים פנחס שיינברג נסים קרליץ חיים קנייבסקי שמואל אויערבאך משה צדקה

פוסק הדור מרן הגרי"ש אלישיב שליט"א בעת חתימת המכתב.

**הגזירה בזמנינו
היא בבחינת
"שעת הגזירה",
להחזיר תומאה
לתוך בתי
המדרשות ולתוך
היכלי הישיבות
הקדושות, והוא
נסיון חדש וגזירה
חדשה שלא
היתה מעולם.**

בשנת תשי"ג בזמן גזירת "גיוס בנות" שפסק מרן החזו"א זצוק"ל שהיה ב"הרג ואל יעבור" נתבקש מרן בעל ה"קהילות יעקב" זצוק"ל לחוות דעתו על יוזמה להפיק חוברת הסברה על טעמי האיסור שהוא ב"הרג ואל יעבור", והוא שלל זאת מכל וכל ואמר: "המאמר לתת טעם למה 'הרג ואל יעבור' כתוב בטוב טעם, אבל יש לי קבלה מגדולי ישראל שבכל זה, אסור לומר ולפרסם טעמים, כי תכף ימצאו אנשים שיאמרו בהיפך. אלא צריכים לומר סתם כך את הדין, השומע ישמע וחדל יחדל!" (מעשה איש ה"א ע"מ ר"מ)

בכלל את כל הנסיונות האלו. אבל יש לנו את המתקנות של התורה, את הקצות, והר' עקיבא איגר, את ה'גישמאק' של התורה.

מי שלומד קצות מקבל 'גישמאק' וטעם במתיקות של התורה, מתיקות בקושיה של ר' עקיבא איגר ואף בלי להגיד תירוץ, רק בעצם הבנת הצריך עיון של רע"א. כמה הנאה רוחנית, כמה טעם מתוק יש בזה. אנו אומרים לכל הפיתויים האחרים זה 'גאר נישט מיט נישט' - הבל הבלים לעומת ה"טעמו וראו כי טוב ה'".

אומות העולם אומרים לכלל ישראל "שוכי שוכי השולמית שוכי ונחזה בך", הם באים להציע לנו את כל הפיתויים (וכמו שכ' רש"י בשיר השירים שם). מה אנו עונים לאומות העולם, "מה תחזו בשולמית כמחולת המחניים". האם גם זה אתם יכולים לתת לנו, את הדגלים שהיו לנו במדבר, את הקרבת ה' שהיה לנו?

אמנם את הדגלים אין לנו כיום, אין לנו שיוך רק התורה הזאת. מול כל הפיתויים שיפתו אותנו, יש לנו את ה'גישמאק' של התורה שזה מתיקות אמיתית, ולא הנאה חיצונית. אנשי העולם שמסתובבים ולא מוצאים את עצמם, ללא שום סיפוק, אלא תמיד בהרגשת 'יש לו מנה רוצה מאתיים'.

אך לעומת זאת בתורה יש טעם ו'גישמאק' בלימוד, מי שלומד קצה"ח ורע"א יש לו טעם בלימוד ו'גישמאק' בסוגיה, וכי את זה אומות העולם יכולים להציע לנו? זה הרי טעם אמיתי ותענוג רוחני שאין למעלה הימנו.

בתקופה זו אדם יכול לקבוע את עתידו לנצח, עם מי חלקו ונחלתו.

ודאי שיש לנו הבטחה "כי לא תשכח מפי זרעו", וההבטחה הזו קיימת ועמדת. אך השאלה היא מי יזכה להיות מאלה שעליהם נאמר "כי לא תשכח מפי זרעו", שעליו תתקיים ההבטחה האמיתית הזו, ומי חלילה להיפך. "אלה לחיי עולם, ואלה - חלילה - לחרפות ולדראון עולם".

בתקופה הזו אדם יכול לקבוע את כל העתיד שלו גם בזה וגם בבא לנצח נצחים, אם הוא שייך לקב"ה ולדביקות בו ית', או חלילה הוא שייך לצד האחר - 'לדראון עולם'. יכול להיות לו קובע וחליפה, אך חלילה הוא יכול להשתייך לאלה שהפסוק אומר "ואלה לחרפות ולדראון עולם".

הנסיון שיש לכל יחיד בענין הזה, זה נסיון שבא מאיתו ויתברך. מדובר גם על אברכים וגם על נשותיהם, וגם על צעירי הצאן, אנשים נשים וטף. רבים חללים כבר נפלו ה' ירחם עליהם, אך כל אחד חייב לשמור. שלא יאמר לא ידעתי! שלא יאמר מה יש? רק הצצה בעלמא. כל כלי שיש בו חשש של איסור,

אסור. וחוץ מהאיסור של "לא תתורו", זה כלי שמחריב את התורה. ואם חכמי הדור כותבים 'הרג ואל יעבור', הם כותבים בכל הרצינות, זו הוראה הלכה למעשה בדיני נפשות.

אם מישהו יבוא ויגיד לי או שאתה משתמש במכשיר הזה או שיורים בך, אני עונה - תירה בי! זה הפירוש המילולי של "ההרג ואל יעבור" פשוטו כמשמעו. הכלי הזה מחזיק בתוכו את כל האיסורים שבתורה, כמה אפיקורסות ופריצות באו בתוצאה מתוך דביקות ומשיכה לכלים האלה.

המלחמה בפיתויים מבחוח, על ידי המתיקות שבפנים.

נסיים. התורה מבטיחה לנו "ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלותם להפר בריתי איתם כי אני ה' אלוקיהם".

יש לנו הבטחה על כל משך הגלויות, על כל סוגי הגלויות בכל צורותיהם, "לא מאסתים ולא געלתים לכלותם להפר בריתי איתם".

אומרים חז"ל במגילה (יא). "לא מאסתים ולא געלתים וגו', להפר בריתי איתם - שהעמדתים להם בית רבי וחכמי הדורות. החזו"א התבטא פעם "שה'לא מאסתים ולא געלתים' של דורינו זה הקצות החושן ור' עקיבא איגר".

ההשגחה העליונה שומרת עלינו בכל הגלויות, הן הגלויות שבגוף והן הגלויות של השמד על הנפש. מי שמסתכל בעין בוחנת יכול לרקוד משמחה, כשרואה את השמירה של הקב"ה וקיום ההבטחה של ה"לא מאסתים ולא געלתים". בדרך הטבע לא היינו שורדים

חובה על כל אחד למצוא טעם בלימוד לפי דרכו, להרגיש את מתיקות שירת התורה.

כל אחד ואחד חשוב שימצא לעצמו מתיקות בלימוד, בדרכי הלימוד יש כמה וכמה אופנים שקשה להאריך בזה עכשיו. אך כל אחד בדרך הלימוד שלו יעמיד את עצמו במצב שימצא את הטעם בלימוד, את ה'גישמאק' בתורה.

שיהיה לו 'גישמאק' בהבנת התוס', כשלומד סוגיה שיהיה לו בהירות בסוגיה. אביי אומר כך ורבא אומר כך, רש"י מפרש כך ותוס' שואלים עליו ומפרשים אחרת. עוד לפני כל ה'רייד'. 'גישמאק' בהירות של הסוגיה, וכי יש מתיקות גדולה מזו?

זה ה'גישמאק' האמיתי שהקב"ה נתן לנו בעולם הזה, זה ה'לא מאסתים ולא געלתים' שנתן לכלל ישראל את הכח לעמוד בכל הגלויות, ובכל גלות וגלות הקב"ה ממשיך לשמור עלינו ע"י הבטחה זו, ואף לנו יש את הקצות והרעק"א וכל רבותינו הראשונים והאחרונים. התורה נקראת 'שירה' - "ועתה כתבו לכם את השירה הזאת", שירת התורה ושמחת התורה נותנים לנו את העוז לעמוד כנגד כל הפיתויים.

בפסוק כתוב "וזהו כי תמצאנה אותו רעות רבות וצרות וענתה שירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו", ה'לא תשכח' כרוך בשירת התורה. כשהתורה היא בדרגת

'שירה', תורה במתיקותה - שירת התורה זו לא תשכח מפי זרעו.

הקב"ה יעזור וכולנו נזכה, שגם עלינו ר' ברוך בער זצ"ל יאמר את אותם דיבורים שאמר על דורו. גם בדור שלנו כל בחור ישיבה שהוא באמת מונע את עצמו מפיתויי העולם, להיות "אום אני חומה", הוא גדר את עצמו בחומה

מורינו הגאון רבי אשר אריאלי שליט"א
"להודיעך קשט אמרי אמת להשיב אמרים אמת לשלחך" (משלי כב, כא)

מרן רבי
ברוך בער
לייבוויץ'
זצוק"ל

ה"נתת ליראיך נס להתנוסס" ושכר העמידה
בנסינות האלו, זה אין לשער ואין לתאר, פסגת
ההשגה, "חשוב כמו ר' עקיבא איגר בדורו".
הקב"ה יעזור שנזכה באמת שנעמוד בנסיון
הזה, והקב"ה ישמח בנו ויאמר "חזו חזו בני
חביבי" שעוזבים את כל הפיתויים האלו של כל
אומות העולם, והם דבוקים ושמחים בשכינה,
ושמחים בתורה. ויה"ר שנזכה לגאולה השלימה
במהרה בימינו אמן.

בצורה ואומר אני לא שייך לכלים האלו כי
הוא זה, אשריו. כל אחד צריך לומר אני בורח
מהכלים האלו כמטחוי קשת, הם הכל הבלים
שאין בו ממש, הם טומאה, הם כלים ששייכים
לאויב ולא שייכים לי. כל אחד ואחד מאיתנו
שבאמת יתנהג כך, בשמים הוא חשוב כמו רבי
עקיבא איגר בדורו.
ותכן שהנסיון הזה, יותר גדול מהנסיון שהיה
בדורות הקודמים. אך זה ר' ברוך בער זצ"ל אמר
שבשמים מחשיבים מאוד את העמידה בנסיון.

[ג.ב. הדברים היו לעיני הגר"א אריאלי שליט"א, ונתן את הסכמתו להדפסתם].

הדברים גם היו לעיני מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א. ובסוף קריאתם אמר: זה טוב מאוד, כדאי לפרסם לתועלת הרבים!

בשולי גלימתם / דבר העורך

"ביום עמך מנגד ביום שבות זרים חילו ונכרים באו שערי ו על ירושלים ידו גורל גם אתה כאחד מהם" (עובדיה א')

עכשיו אימתי?
אך מיד מופיע לו מלך סדום וברוב חוצפתו מתחיל לחלק - "והרכוש קח לך".
אם הוא רוצה את הנפש שיבקש, אך מה לו ולרכוש, וכי אתה כאן מחלק?
מישהו שאל אותך?

אך כמו תמיד מלך סדום שולט בדעת הקהל, בכותרות ובתקשורת ומדבר, "והרכוש קח לך".

עונה לו אברהם ואף פונה ומרים ידו לקל עליון: רבש"ע, כזה רכוש אני לא רוצה - מחוט ועד שרוך נעל. רכוש שמלך סדום רק יאמר עליו "אני העשרתי את אברהם", שכוחות הרע מסוגלים רק להגיד "והרכוש קח לך" אין לי חפץ בו. - ולא תאמר אני העשרתי.
בטוח אני שבורא עולם יתן את כל המובטח לי בדרך הישרה והכשרה, ללא שום הוראת בעלות וצד כוחו ועוצם ידו של הסטרא אחרא. [שמעתי מאברך שניתק את בני ביתו מצרכי פרנסה שכאלה].

זכינו להביא לפניכם שיחה זו שמורינו ר' אשר אריאלי שליט"א עבר על כולה מתחילה ועד סוף ואף היתה לעיני מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א, ואמר: "זה טוב מאוד, כדאי לפרסם לתועלת הרבים".

ביום ראשון כ"ח אייר, אין סדר שני בישיבת לייקווד שבאמריקה. כולם אמורים להשתתף בכנס הרבבות האמור להתקיים ביום זה, כנס זעקה והתעוררות נגד אויב היהדות - האינטרנט. א"א להתפלל את תפילת השל"ה על הבנים והצאצאים עם אינטרנט בכיס או במשרד. וכאיש אחד בלב אחד כולם משתתפים, אשכנזים וספרדים, חסידים וליטאים. כל מי שרגלי אבותיו עמדו על הר סיני.

מה עוד צריך לקרות, כדי שגם בארצינו ארץ הקודש תתקיים עצרת רבים מאוחדת כזו באותו יום?

זה תלוי בנו. תלוי בך. אין דבר העומד בפני הרצון.

בברכת "כל כלי יוצר עליך לא יצלח" העורך.

נבואה זו נאמרה על אדום, שבחורבן בית ראשון עמד מנגד ולא בא לעזרת יעקב אחיו - כלל ישראל - ביום צרתו.

הנביא עובדיה בא בתביעה לאדום ומגדיר את המציאות הזו של עמידה מנגד בעת מלחמה - "גם אתה כאחד מהם!" גם אתה נחשב ממחריבי בית ראשון! גם אם לא ברור שעזרת אדום היתה מונעת את החורבן, אך עצם העמידה מנגד, מראה באיזה צד אתה!

לפי הנאמר בשיחה שלפניכם, גדולי הדור רואים לעיניהם גם היום עת מלחמה ושעת גזירה. מי הוא זה אשר יעמוד מנגד ביום שבות זרים חילו, ויאמר "שלום עלי נפשי" אלי הדברים לא נוגעים. הרי שעת גזירה צריכה תפילה מיוחדת והתנהגות אחרת להגביר חיילים לתורה וקדושת ישראל, לא לשתוק ואף למחות בפורצי גדר. כל שכן וק"ו שותפי האוייב האומרים "לי זה לא יקרה" "אני אקרא ולא אטה" ושאר ק"ן טעמים לטהר את השרץ - כלי האויב הטמאים, העושים שמות בכרם בית ישראל ומחריבים כל חלקה טובה.

והעומד מנגד רח"ל, נאמר עליו "גם אתה כאחד מהם". וכלשון המסלתת ישרים, "כי הנה הוא מביא את הרעה בשב ואל תעשה שלו - אח הוא לבעל משחית - אחיו הוא ובן גילו הוא". ומדה טובה מרובה - "ברוך אשר יקים את דברי התורה הזאת". [שמענו ממורינו ר' אשר, בהזדמנות נוספת].

ועוד מספר מילים, לצרכי פרנסה.

מלך סדום מאז ולתמיד אומר: תן לי הנפש והרכוש קח לך. אך אברהם אבינו וכל בניו ובני ביתו אחריו השומרים דרך ה', מסרבים בגאון ואומרים "אם מחוט ועד שרוך נעל ואם אקח מכל אשר לך".

והרי כל העושר הזה הובטח לאברהם אבינו מראשית הדרך.

ואברך - בממון, ואגדלה שמך. והנה ההבטחה מומשה ואברהם אבינו זוכה בכל הרכוש העצום כדון, ע"י כיבוש מלחמה. ואם לא

להצלחת התורם החפץ בעילום שמו, לרפואת הוריו שיחיו בתושח"י.

להערות ותגובות נא לפנות לפקס 077-55-25-021 לציינ עכור "עין בעין" לפרסום, תרומות והנצחות, יש לפנות לפקס הנ"ל. [500 ש"ח ל-1,000 עותקים] יזכו התורמים לכל הברכות הכתובות בתורה